

Његова Светост Патријарх српски Господин Иринеј, срдечно поздрављен од присутних у препуном амфитеатру, обратио се следећим речима: "Вечерас присуствујем највеличанственијем скупу посвећеном најсветијој теми наше историје, наше културе и наше духовности. Оно што сам овде чуо довољно говори шта за нас значи светиња Косова и све оно што се на Косову налази. Данас је заиста тешко и болно говорити о Косову и Метохији. Морам да нагласим да ми израз "космет" никако не може да буде алтернатива правом називу за нашу свету територију Косово и Метохија. То није само област, није само део Србије, то је срце и душа српске историје, културе и народа, то је земља обагрена и натопљена крвљу хиљаде и хиљаде светих мученика. То је земља натопљена сузама шестогодишњег страдања и страдалника. Зато је то за нас најсветија земља, зато је то за нас камен темељац свега што називамо нашим. Оно што је Јерусалим за Јевреје, Рим за Италијане, Кремљ за Русе, то је за Србе Косово. Ми немамо светије земље ни светије речи од речи Косова и Метохије. На Косову је наша историја, почетак и домет наше културе, тамо је центар наше духовности. Косово је престоница краља Милутина, царева Душана и Уроша, престоница српских патријараха. То је за нас света земља. Зато не можемо да прихватимо оно што слушамо и што се дешава; који је то нормалан човек који би своју рођену кућу дао некоме ако то не чини из хуманитарних разлога. Који је то човек и који је то народ који може део своје Отаџбине некоме поклонити. То се не може поклонити, то се не може никоме ни у каквим условљеним приликама дати. То не говоримо реда ради, то говоримо из дубине бића овога народа српскога. Зар можемо замислити да сутра Пећка патријаршија, Дечани са светим краљем Стефаном дечанским, Грачаница, Манастир Св Јоаникија девичког, Богородица Љевишка, Архангели и многе друге светиње припадну неком другом народу, а не народу српском који их је градио, чувао и бранио и које представљају зенит нашег бића. Не можемо!

Оно што се десило 17.марта 2004.године представља врхунац нашег досадашњег страдања. Запаљена Пећка патријаршија од стране "арнаута" 1981.г. била је најавна за све оно што ће се касније дешавати. Запалили су је знајући да су наше светиње извори живе воде и духовне хране, светиње које су са народом делиле његову судбину и биле сведоци свега што се збивало на Косову и Метохији. Зато су најпре ударили на Пећку патријаршију а касније и на многе светиње на Косову и Метохији. Стопедесет црква и манастира је спаљено. Деветстопедесет домова српских је такође опљачкано, девастирано и спаљено. Славна призренска богословија, задужбина великог сима Игуманова, која је била светло народу српском на Косову и Метохији, а и шире, опљачкана је и спаљена. Поред удара на највеће светиње српскога народа, ударили су на нешто што ниједан цивилизован народ не би чинио, преорали су и разорили српска гробља, што представља врхунац некултуре и злочинства. Недавно сам поновио речи Светога владике Николаја, изговорене након што је обновио немачко гробље у Битољу: "Мртав војник није непријатељ". Мртав човек није непријатељ никоме. Уништавајући све са српским знамењем, желели су да нам униште трагове, да не оставимо ништа иза себе, како би касније могли тврдити да је та земља припадала одувек некоме другом а не Србима. То је заиста трагедија над трагедијама. На велику жалост нашу, наше културе и културе европске, све се то дешава пред очима и са одобравањем "културне Европе". Не знамо да ли ће их деца њихова за то осудити, али ће их правда и истина осудити јер су стали на страну злочина и помогли онима који су петсто година пре и сто и више година касније кидисали, рушили, убијали и чинили злочине над јадним српским народом. Шта нам је данас чинити? Радује ме што су ову академију организовали студенти Правног факултета. То значи да идеја Косова и косовског завета живи у младима. Док тај завет живи у нама, макар Косово било и окупирано, надамо се да окупација не може трајати вечито и да има наде да се за Косово изборимо, да га сачувамо и да остане наше. То је аманет свих наших светих предака, посебно оних који су положили своје животе и пролили своју

крв на светој косовској земљи. Како рече овај млади беседник, "ми Косово нисмо изгубили", ми се боримо за Косово.

Ми нисмо народ који је истребио неки други народ са његовог огњишта и његових прагова. Када је српска војска 1912.г. ослободила Косово, ниједна џамија у Пећи, Ђаковици Приштини, ни она која је саграђена уз свете Архангеле у Призрену није била срушена. Срби су поштовали светиње јер су Богу посвећене. Ми смо народ који зна шта је култура, поштујући своју и културу других народа. Зато се морамо борити и изборити свим срцем и душом да Косово сачувамо. Први услов за то јесте да Срби у читавом свету буду јединствени када је у питању Косово и Метохија, морамо се јединствено борити за оно што нам је најсветије. Некакво признавање за нас је потпуно стран појам. Никакво признавање, јер ако се нешто призна то значи да је заувек изгубљено. Не долази у обзир никакво признавање, нити некаква деоба. Шта да поделимо? Кућу? Да половину куће дамо некоме, а да половину задржимо? Не! Ми ћемо морати да је чувамо целу, целовито Косово и Метохију. Ми смо са шиптарима живели стотине година. Они су се слободно развијали, слободно кретали и живели као народ са својом културом и са својим обичајима. То можемо и даље да чинимо. Хвала Богу Косово и Метохија је богата земља и има места за све. Зато мисао и идеја свих нас мора бити да пре свега, Косово не изгубимо из наших срца, из наших савести, а и да у физичком погледу буде и остане наше. Надам се да ће и размишљања многих у свету бити промењена. Мене радује што сам имао прилику да чујем да су неки на ове проасторе долазили са једном претпоставком о Косову а да су одлазили са сасвим другим мишљењем о Косову и Метохији. Другим речима видели су право стање. То је наша утеха. Највећа утеха је што Косово и његове светиње живе у нашим срцима, душама. Утешно је што је Црква и дан-данас присутна на Косову и Метохији. Црква је са оно мало народа што је остало на Косову. Народ очекује помоћ своје Цркве. Док год нам цркве буду на Косову, Косово ће бити наше. Ми ћемо све учинити да Црква останеса својим народом, као што јето увек и чинила и чини у целом свету где Срби живе. Тако је било и тако ће бити. Једном речју: Косово је било и мора остати наше. Очекујемо правично решење. Ако не буде донето правично решење, Косово ће бити увек буре барута и никада неће донети добро, никада неће донети мира ни једном ни другом народу. Ми желимо да се питање Косова реши на најправеднији и најправичнији начин. Даће Господ да тако и буде.